

περιεχόμενα

Editorial

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου, «Καταλήψεις», είναι αποτέλεσμα συνεργασίας των αυτοοργανωμένων δομών που βρίσκονται και δρουν στο ΤΕΙ Αθήνας (Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι, Αυτόνομο Σχήμα Σ.Κ.Σ., Κατάληψη Allegro, Πειρατικό Καφενείο).

1. Η συνδιαμόρφωση στα πλαίσια των συνελεύσεων
Κατάληψη allegro

2. Το ζήτημα του μεταναστευτικού: κοινωνική και πολιτική διαχείριση σήμερα (βολ 2)
Αυτόνομο σχήμα Σ.Κ.Σ.

3. Μιλитарισμός, το video game των από πάνω
Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι

4. Zapatista army of national liberation
Πειρατικό Καφενείο

extra:

5. Η μαύρη τρύπα που λέγεται κέντρο κράτησης ελληνικού
Αλληλέγγυες/Αλληλέγγυοι κρατουμένων
στα νότια

Εκδίδεται σε τακτά χρονικά διαστήματα και διανέμεται στις καταλήψεις του ΤΕΙ καθώς και σε «μη επιλεγμένες» καταλήψεις, στέκια και αυτοοργανωμένους χώρους στην Αθήνα και ίσως και στον υπόλοιπο ελλαδικό χώρο. Φυσικά διανέμεται ελεύθερα.

Η συνδιαμόρφωση στα πλαίσια των συνελεύσεων

Σε ένα κόσμο όπου το πολίτευμα της δημοκρατίας πλασάρεται ως το πλέον δίκαιο για μια πολιτεία, η συνδιαμόρφωση έρχεται για να μας αποδείξει το αντίθετο. Στη δημοκρατία η λήψη των αποφάσεων γίνεται σύμφωνα με την άποψη της πλειοψηφίας των ατόμων που συμμετέχουν σε μια τέτοια διαδικασία, παραγκωνίζοντας έτσι την εκάστοτε μειοψηφία και τοποθετώντας την στην αφάνεια. Είναι λοιπόν δυνατόν ένα υποτιθέμενα «ισότιμο» πολίτευμα να είναι επιλεκτικά ισότιμο;

Η ανάγκη μας για πραγματική ισότητα μας έστρεψε προς την συνδιαμόρφωση. Η συνδιαμόρφωση δεν είναι πολίτευμα αλλά τρόπος λειτουργίας μιας ομάδας ατόμων που έχουν την ανάγκη να δράσουν συλλογικά και ισότιμα. Το λόγο εδώ δεν έχει η πλειοψηφία αλλά ένα προς ένα τα άτομα που συμμετέχουν. Η συλλογικότητα μετά από συζήτηση καταλήγει σε μια απόφαση που θα τους βρίσκει όλους σύμφωνους. Όλα τα άτομα έχουν την ελευθερία να προτείνουν ιδέες πρακτικής καθώς καμία άποψη δεν έχει μεγαλύτερη βαρύτητα από την άλλη. Αυτό συμβαίνει γιατί οι βασικοί πυλώνες της συνδιαμόρφωσης είναι ο σεβασμός, η αλληλεπίδραση και ότι άλλο επιλέξει η ομάδα από κοινού να θέσει εξ' αρχής. Βαθύτερος στόχος της συνδιαμόρφωσης όμως, δεν είναι η λήψη αποφάσεων και πόσο μάλλον η εντατική και αποδοτική λειτουργία της συλλογικότητας. Πραγματικός σκοπός είναι η αλληλεπίδραση μεταξύ των ανθρώπων που συμμετέχουν και η πολιτική ωρίμανσή τους δια μέσω αυτής. Μετά από τις εκάστοτε συζητήσεις τα άτομα καταλήγουν σε συμφωνία, και όχι σε επιβολή, όπως στη δημοκρατία. Κι αυτό γιατί δεν υπάρχει ο χώρος για κανέναν που συμμετέχει στην ομάδα να "περάσει το δικό του". Επιπλέον, ενώ στη δημοκρατία προτεραιότητα είναι να εξουσιάζει "ο δήμος", δηλαδή ο λαός, στη συνδιαμόρφωση θεωρείται δεδομένη η ανυπαρξία όλων των ρόλων εξουσίας. Συγκεκριμένα, δίνεται έμφαση στη ΣΥΝεργασία και την ΣΥΜφωνία μεταξύ των ατόμων και εν τέλει στη ΣΥΝ-ΔΙΑΜΟΡΦΩΗ μιας νέας πρακτικής που θα είναι συλλογικό αποτέλεσμα.

Εφόσον λοιπόν δεν υπάρχει η απαίτηση για άμεση αποδοτικότητα και παραγωγικότητα, δίνεται η ελευθερία και ο χρόνος στα άτομα

να αναπτύξουν τη δημιουργικότητά τους και να διενεργήσουν πάνω σε νέα, αχαρτογράφητα μοτίβα στα οποία δεν υπάρχει η ασφάλεια της «επιτυχίας» ως κάτι δοκιμασμένο. Παράδειγμα μιας τέτοιας πρακτικής είναι και η ελεύθερη οικονομική συνεισφορά.

Παρόλα αυτά δεν είναι λίγες οι φορές που τα πράγματα δεν κυλούν τόσο ιδανικά. Δεν είναι λίγες οι φορές που δεν θα υπάρχει ομοφωνία σχετικά με μια απόφαση, με αποτέλεσμα οι διαδικασίες να είναι χρονοβόρες και κουραστικές. Υπάρχει ανάγκη όμως η λογική του ότι «ο χρόνος είναι χρήμα» να καταρριφθεί. Εάν τα άτομα της συλλογικότητας συναντήσουν δυσκολία στο να συμφωνήσουν σε μία κοινή απόφαση θα δημιουργήσουν νέες εναλλακτικές που θα τους βρίσκουν όλους σύμφωνους. Άλλωστε μια ενέργεια είναι πραγματικά επιτυχημένη όταν επιτυγχάνει ζύμωση και περαιτέρω επεξεργασία των δρωμένων πρωτίστως σε αυτούς που την διεξάγουν και έπειτα σε αυτούς που απευθύνεται.

Για να επιτευχθεί αυτό προϋποθέεται αρχικά η πραγματική κατανόηση όλων των πτυχών της ενέργειας αυτής από όλα τα άτομα που θα την επιτελέσουν. Συνεπώς, χρειάζεται και χρόνος όχι μόνο συζήτησης αλλά και προσωπικός για «ζύγισμα» των λεγομένων. Ο προσωπικός χρόνος μάλιστα δύναται να οδηγήσει και σε λύση μιας διαφωνίας με εύρεση κοινών σημείων και βαθύτερη κατανόηση και επεξεργασία μιας φαινομενικά αντικρουόμενης άποψης. Άλλωστε θα ήταν εύκολο να παρθεί μια απόφαση εν θερμώ και η κατάληξη της ενέργειας να φέρει αντίθετα αποτελέσματα από τα θεμιτά και προβλεπόμενα. Όπως πχ η ισχυρή διαφωνία για ένα σημείο που προέκυψε και δεν συζητήθηκε, ένα ή περισσότερα μέλη της ομάδας (δεν έχει σημασία ο αριθμός) δε βρήκε χώρο και χρόνο να επεξεργαστεί και να εκφράσει μια διαφωνία με αποτέλεσμα να παραγκωνιστεί κ.α.

Μια άλλη δυσκολία της συνδιαμόρφωσης είναι ότι δε μπορεί να επιτευχθεί σε ομάδα με μεγάλο αριθμό μελών. Προφανώς, αν σε μία συνέλευση χρειάζεται 100 άτομα να πουν την άποψή τους η οποία

μάλιστα, μπορεί και να διαφέρει ριζικά, τότε θα χρειάζομασταν πραγματικά πολύ χρόνο για τη λήψη μιας απόφασης, ειδικά όταν θα υπάρχουν ισχυρές διαφωνίες. Δε χρειάζεται όμως να συμφωνούμε όλοι πάντα. Δύναται καθένας να κοινωνικοποιηθεί σε ομάδες, μικρότερες, που ταιριάζουν περισσότερο με τα προσωπικά του πολιτικά χαρακτηριστικά. Αν τότε υπάρξει ανάγκη για μεγαλύτερης εμβέλειας αποφάσεις, οι συλλογικότητες μπορούν να έρθουν σε συνεννόηση με γνώμονα τις συλλογικές αποφάσεις που έλαβε η καθεμιά.

Όπως λοιπόν, η δημοκρατία έχει καταλήξει σε ολιγαρχία, έτσι και συνδιαμόρφωση μπορεί κάποιες φορές να παραγκωνίσει μέλη της και να τα αποκλείσει από τη συλλογική έκφραση. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, τα άτομα που απαρτίζουν μια συλλογικότητα είναι απαραίτητο να διακατέχονται από αυτοκριτική και αυτοπαρατήρηση. Με αυτόν τον τρόπο διασφαλίζεται η ύπαρξη και ανάπτυξη των αναντικατάστατων αρετών που η πρακτική της συνδιαμόρφωσης μπορεί να προσφέρει, σε αντίθεση με τις άλλες λειτουργικές πρακτικές κοινωνιών, που η προσωπική πολιτική δυναμική του κάθε ατόμου, είναι απροστάτευτο θήραμα των γνωστών δημοκρατικών ψηφοθήρων.

Κατάληψη *allegro*

allegro@lists.espiv.net
<http://allegro.espivblogs.net>

Το ζήτημα του μεταναστευτικού: κοινωνική και πολιτική διαχείριση σήμερα (βολ 2)

Στο προηγούμενο κείμενο μας για το μεταναστευτικό είδαμε ένα κομμάτι του ιστορικού των χωρών της ανατολής, είναι αναγκαίο λοιπόν, να δούμε τι διαχείριση επιφυλάσσεται στους πληθυσμούς των μεταναστών;

Έτσι, βρισκόμαστε το 2016 να ανακαλύπτουμε εκ νέου την αραβική άνοιξη και τις ιστορικές της προεκτάσεις. Αναφερόμαστε, δηλαδή, στον κατακλυσμό της δημόσιας σφαίρας από αναφορές για την κατάσταση που επικρατεί στη Συρία (η οποία και αποτέλεσε κομμάτι της αραβικής άνοιξης). Στη Συρία διαδραματίζεται μία σύρραξη μεταξύ Άσαντ (δηλαδή καθεστώτος), ISIS και Κούρδων μαχητών. Στη σύρραξη αυτή εμπλέκονται και οι: ΗΠΑ, Ρωσία, Γαλλία, Γερμανία και Τουρκία κάθε μία από τις οποίες ασχολείται με τον δικό της τρόπο και για τους δικούς της λόγους και συμφέροντα.(1)

Όσον αφορά τα μεταναστευτικά/προσφυγικά κύματα, των οποίων ο αριθμός αυξάνεται ραγδαία, καλό είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι είναι αποτέλεσμα της εμφυλιοπολεμικής σύρραξης και της συνεχούς απόσταθεροποιημένης κατάστασης στη Συρία, την ευρύτερη περιοχή του Ιράκ και της νοτιοανατολικής Τουρκίας.

Όστόσο η κατάσταση στη Μέση Ανατολή όντας έκρυθμη εδώ και πολλά χρόνια δημιουργεί προσφυγικές ροές, με την Ευρώπη να το χειρίζεται με φράχτες και επαναπροωθήσεις ως πάγια πολιτική.

Τα παραδείγματα είναι πολλά και κλιμακούμενα. Οι φράχτες, είτε στην Ισπανία από το 2000, είτε στον Έβρο από το 2010, έχουν σκοπό να ανακόπτουν και να ελέγχουν τις ροές από βόρεια Αφρική και μέση ανατολή αντίστοιχα. Επίσης, γίνεται χρήση τεχνολογικών μέσων για την «προστασία» των χερσαίων συνόρων (νάρκες, drones κτλ).

Λόγω της χρήσης των προαναφερθέντων μέσων για τη φύλαξη των συνόρων, επιλέγονται πιο επικίνδυνοι τρόποι να περαστούν τα σύνορα. Με αυτόν τον τρόπο εδραιώνεται η λογική των απωλειών χιλιάδων μεταναστών στα υδάτινα σύνορα λόγω και της στρατιωτικοποίησης τους με τη χρήση security, ευρω-στρατών, frontex, λιμενόμπατσων κ.α. Φυσικά από αυτές τις δουλειές δεν θα μπορούσαν να λείπουν τα ελληνικά

πανεπιστήμια που έχουν ανοιχτές δουλειές με στρατό και μπάτσους για τον έλεγχο των συνόρων (βλ. Μπροσούρα πολυτεχνείου για drones).

Παρόλα αυτά, η διαχείριση των μεταναστών έχει συνέχεια και αφού περάσουν τα σύνορα. Έτσι, αφού περάσουν σε «ευρωπαϊκό» έδαφος τα κράτη επιφυλάσσουν γι' αυτούς την «παρανομοποίηση» τους -νομικά και ηθικά. Αντιμετωπίζονται δηλαδή, ως παραβάτες χωρίς να έχουν διαπράξει κάποιο ποινικό αδίκημα. Και με αυτή την αιτιολόγηση βρίσκονται έγκλειστοι, προσωρινά ή μακροχρόνια, με πλήρη έλεγχο ή όχι, σε κέντρα κράτησης ή hot spots. Εκτός της πολιτικής διαχείρισης τους, επιφυλλάσσεται γι αυτούς και κοινωνική διαχείριση λόγω του τύπου καταγωγής τους, ο οποίος δεν είναι στα δυτικά πρότυπα.

Ένα ακόμα κομμάτι της διαχείρισης των μεταναστών και προσφύγων αυτήν την περίοδο είναι και το τι έχουν να περιμένουν στο πεδίο της επιβίωσης/εργασίας. Έτσι, ενώ το '90 η Ελλάδα πχ ήθελε ανειδίκευτους φθηνούς εργάτες για να οικοδομήσει το «ελληνικό όνειρο», σε καιρούς κρίσης αυτή η ζήτηση λιγοστεύει. Έτσι, η Ελλάδα δεν είναι τόπος προορισμού, αλλά ενδιάμεσος σταθμός. Και πάλι όμως, στον παγκόσμιο καπιταλιστικό χάρτη το σκηνικό αλλάζει. Και γι' αυτόν τον λόγο, βλέπουμε πχ η Γερμανία να ζητά συγκεκριμένο αριθμό προσφύγων από τη Συρία και μάλιστα με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά υψηλής εργασιακής κατάρτισης, η Δανία να τους ανγκάζει να εργάζονται με το ένα τρίτο του βασικού μισθού της χώρας.

Λόγοι μετανάστευσης.

Σε μια ιστορική ανάδρομη θα μπορούσαμε να δούμε τη μετεγκατάσταση σε έναν διαφορετικό τόπο ως ένα από τα στοιχεία που πλαισιώνουν την ανθρωπινή ύπαρξη. Είτε αυτή πραγματοποιούνταν 3.000 χρόνια πριν(2), με πρόθεση την αναζήτηση καλύτερων συνθηκών επιβίωσης (γόνιμο έδαφος για καλλιέργια, φιλικότερο κλίμα κλπ), είτε το 1.200 μ.Χ.(3) με στόχο την επέκταση ενός πολιτισμού και την υπόταξη των γύρω περιοχών με αποτέλεσμα και την περαιτέρω μακροζωία του. Αναμφίβολα οι λόγοι μετανάστευσης ποικίλουν και σε ένα γραμμικό

πλαίσιο θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυξάνονται παράλληλα και με τις ανάγκες των ανθρώπων. Από τους πολέμους και τις φυσικές καταστροφές μέχρι τα οικονομικά- πολιτικά καθεστώτα των κρατών και τις διακυμάνσεις του κεφαλαίου.

Παρόλα αυτά μερικοί διαχωρισμοί είναι εφαρμόσιμοι από το παρελθόν, μέχρι και σήμερα. Είναι διαχωρισμοί που θα μας βοηθήσουν στην προσπάθεια μας να δώσουμε μια συνοπτική εξήγηση στο γιατί οι άνθρωποι μεταναστεύουν. Προκύπτει ο διαχωρισμός σε **εσωτερική - εξωτερική μετανάστευση** αλλά και **εκούσια - ακούσια**.

Από τη μια έχουμε τις ανθρώπινες ροές που μεταναστεύουν εκούσια εσωτερικά, είτε εξωτερικά, συνήθως για να αναζητήσουν καινούριες ευκαιρίες, είτε εργασιακές, είτε καλύτερες βιωτικές συνθήκες. Κατά συνήθεια στην Ευρώπη μιλάμε για ανθρώπους με ένα κάλο οικονομικό επίπεδο που τους δίνει τη δυνατότητα να πραγματοποιήσουν τη θέλησή τους, όπως πχ φοιτητές ή εργαζόμενοι με ειδίκευση. Βέβαια αυτό αλλάζει σε άλλα κομμάτια της γης, όπου η γραμμή στην οικονομική μετανάστευση μεταξύ εκούσιας και ακούσιας είναι πολύ λεπτή. Σημαντικό παράδειγμα, η οικονομική εσωτερική μετανάστευση που πραγματοποιείται στην Κινά ετήσια και ανέρχεται στα 200 εκατομμύρια εργάτες(4).

Από την άλλη, έχουμε την ακούσια εσωτερική ή εξωτερική μετανάστευση, δηλαδή τη μετανάστευση που αποτελεί προϊόν εξαναγκασμού, είτε φυσικού (φυσικές καταστροφές), είτε τεχνικού, όπως πόλεμοι, πολιτικά καθεστώτα κλπ. Σε αυτές τις περιπτώσεις η σύσταση των ανθρώπων αλλάζει και δεν μπορούν να γίνουν εύκολα κατατάξεις βάσει οικονομικής κατάστασης. Εδώ υπάγονται και οι ανθρώπινες ροές που προσπαθούν να εισέλθουν σε σταθερά καθεστώτα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως η Γερμανία και προέρχονται από εμπόλεμες ζώνες όπως η Συρία, το Ιράκ, το Αφγανιστάν κλπ.

Συμπερασματικά θα σταθούμε σε δυο βασικά στοιχεία της ανάλυσης μας. Πρώτον, στη διαφορά μεταξύ της εκούσιας με την ακούσια μετανάστευση, δηλαδή αυτή των προσφύγων με τους μετανάστες.

Βρίσκουμε σημαντική τη διαφορά που υπάρχει μεταξύ των ανθρώπων που θα κυνηγηθούν από τα καθεστώτα που υπάρχουν στη χώρα τους ή θα διαφύγουν λόγω πολέμων, σε σχέση με τους ανθρώπους που επιλέγουν να μετακινηθούν κυρίως για οικονομικούς λόγους, οι οποίοι συνήθως έχουν και την οικονομική δυνατότητα να το κάνουν. Δεύτερο στοιχείο είναι το περιεχόμενο αυτών των ροών ως προς την ταξική τους τοποθέτηση. Για να αναλύσουμε το ζήτημα αυτό θα πάμε στην ταξική σύνθεση της κοινωνίας που προέρχονται. Είναι γεγονός πια, ότι η κατώτερη τάξη έμεινε πίσω, ενώ όσοι είχαν κάποια οικονομική ευχαίρεια έχουν φύγει ήδη. Επειδή η ταξική τους προέλευση είναι διαφορετική δεν μπορούμε να θεωρήσουμε όλους τους μετανάστες ταξικά στην ίδια θέση αν και το μέλλον που διαφαίνεται για αυτούς είναι η φτωχοποίηση και η προλεταριοποίηση.

Κοινωνική διαχείριση μεταναστών.

Η συνέχεια ενός τόσο «ευαίσθητου» θέματος δημιουργεί αντιδράσεις μεγάλου εύρους. Από το ότι οι προσφυγικές ροές “συνθιζονται”, έως και το ότι ενοχλούν, διαιωνίζοντας ρατσιστικές προσεγγίσεις με τη στήριξη της ΧΑ, η δική μας απάντηση θα είναι πάντα η αυτοοργάνωση με καταλήψεις στέγης . Από την επιφανή αποδοχή με την υποθάλπουσα λογική του «αρκεί να μην είναι δίπλα μας», έως και την ατομική αποδοχή με ανθρωπιστικά κριτήρια χωρίς περαιτέρω πολιτικές προεκτάσεις και αντίληψη του γενικότερου προβλήματος εμείς απαντάμε με έμπρακτη αλληλεγγύη και συλλογή υλικών για την κάλυψη των αναγκών των προσφύγων/μεταναστών. Από την ανάμειξη των ΜΚΟ, που επιτυχημένα, πέρα της δημοσιοποίησης της ευαισθησίας τους, πλουτίζουν, έως τα νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τα hot spots εμείς προτάσσουμε την πολιτική απάντηση της κατάργησης των συνόρων, του αντιμιλιταρισμού και της εναντίωσης στον θρησκευτικό φονταμενταλισμό.

Για τον κομμουνισμό και την αναρχία.

- 1 Η κατάσταση στη Συρία δεν μπορεί να εξηγηθεί εκτενώς στο παρόν κείμενο λόγω της συνεχούς μεταβολής και πολυπλοκότητας της.
- 2 Ελληνόφωνοι πληθυσμοί μετανάστευσαν στην ελληνική χερσόνησο κατά το τέλος της 3ης π.Χ. Χιλιετίας.
- 3 Τζενγκις Χαν (1162-1227): ήταν Μογγόλος πολιτικός και στρατιωτικός ηγέτης. Περίοδος εξουσίας του και επεκτατικών πολέμων, 1206-1227.
- 4 Από εξαθλιωμένα οικονομικά χωριά στις επαρχίες της Κίνας, μέχρι και παραγκουπόλεις στα διάφορα αστικά κέντρα, μεγάλες μάζες προλετάριων μετακινούνται ετήσια στην αναζήτηση μιας δουλειάς ώστε να τροφοδοτήσουν οικονομικά τις οικογένειές τους.

Η πρώτη επαναπροώθηση που έγινε από την Ελλάδα στην Τουρκία, υπό την επίβλεψη της Frontex.

Μιλιταρισμός, το video game των από πάνω

Ο στρατός κατεξοχήν είναι ένας καταπιεστικός και εξουσιαστικός μηχανισμός. Αποτελεί ένα από τα ισχυρότερα εργαλεία του κράτους για την εμπέδωση του φόβου και την εξασφάλιση μιας πολιτικής και κοινωνικής σταθερότητας. Εξυπηρετεί κυρίως συμφέροντα του κεφαλαίου και της πολιτικής εξουσίας και χρησιμοποιείται για τη διασφάλιση του κυρίαρχου συστήματος καταπίεσης και εκμετάλλευσης καθώς και για επεκτατικές γεωπολιτικές και οικονομικές τακτικές. Ο στρατός ενισχύει το πατριωτικό και εθνικιστικό στοιχείο και λειτουργεί ως εγγυητής της εθνικής ενότητας και των εθνικών συνόρων. Τέλος, παράγει ρατσιστικές ιδεολογίες και φυλετικές διαφοροποιήσεις και προωθεί το μίσος προς άλλες εθνότητες.

Η στρατιωτική θητεία πραγματοποιείται συνήθως σε νεαρή ηλικία εκεί όπου τα άτομα και οι συνειδήσεις αξιολογούνται ως πιο εύπλαστες, στην οποία θητεία το κάθε άτομο υποβάλλεται σε μια αυταρχική διαδικασία «σκληραγώγησης – αρρενοποίησης». Στην οποία διαδικασία καλλιεργούνται οι αξίες της εξατομίκευσης, της υποταγής και της επιβολής καθώς υπάρχει η διαφοροποίηση παλιών-νέων με τα γνωστά “καψόνια”. Εντός του στρατού ενισχύεται ο θεσμός της πατριαρχίας και της ανισότητας των φύλων, διότι κάθε τι μη «αρρενωπό» δεν είναι αποδεκτό. Εκ των προτέρων κάθε εθνικός στρατός είναι ιεραρχικά δομημένος και λειτουργεί με βάση την επιβολή, την πειθαρχία, τις διαταγές και την καταπίεση.

Διαχρονικά ο ρόλος του εθνικού στρατού είναι να επεμβαίνει σε εγχώριους και εξωτερικούς «πολέμους» εξυπηρετώντας εθνοκρατικά συμφέροντα είτε των ίδιων είτε των συμμάχων του. Η ελληνική ιστορία είναι πλούσια σε εμφύλιους πολέμους, δικτατορίες και σε δυναμικές επεμβάσεις του στρατού στα κοινωνικά δρώμενα. Παραθέτουμε μια ιστορική αναδρομή των επεμβάσεων του ελληνικού στρατού από απόσπασμα της δήλωσης ολικής άρνησης του Χάρη Ρίτσιου το Μάη του 2004:

Όταν ο στρατός «ελληνοποιήθηκε» ακολούθησαν οι σφαγές του 1896

εναντίον των μεταλλωρύχων του Λαυρίου και του 1910 εναντίον των ολίγων του Κιλελέρ και δύο χρόνια αργότερα ξεκινά τον πενταετή επεκτατικό πόλεμο εναντίον της Πύλης και της Βουλγαρίας (1912-1917) ενώ το 1918 έστειλε μαζί με τις αυτοκρατορικές δυνάμεις εκστρατευτικό σώμα στην Ουκρανία για να υπερασπίσει τα εξουσιαστικά συμφέροντα του Τσάρου.

Επί τρία χρόνια (1919-1922) εκστράτευσε με σκοπό την κατάκτηση της Τουρκίας και το 1925 με τον Πάγκαλο πραγματοποίησε πραξικόπημα και διαχειρίστηκε το κράτος για ένα περίπου χρόνο.

Τον Μάιο του 1934 έσφαξε τους απεργούς λιμενεργάτες της Καλαμάτας και επέβαλε την δικτατορία του 1936.

Με το τέλος του 2ου παγκοσμίου πολέμου διέπραξε σφαγές και λεηλασίες μέχρι το τέλος του εμφυλίου (1944-49) και για δεκαετίες θα διατηρήσει στρατόπεδα συγκέντρωσης στα ματωμένα νησιά των εξοριών.

Το 1950 συμμετέχει στην εκστρατεία της Κορέας μαζί με τους Νατοϊκούς και το 1967 πραγματοποιεί στρατιωτικό πραξικόπημα επιβάλλοντας την επταετή δικτατορία των συνταγματαρχών που με την συνεργασία των μπάτσων βασάνισαν, εξόρισαν, φυλάκισαν και δολοφόνησαν ανθρώπους.

Καταστέλλει στρατιωτικά την εξέγερση στο πολυτεχνείο το 1973, ενώ το 1974 πραγματοποιεί πραξικόπημα στην Κύπρο.

Το 1983 από τις ναυτικές και αεροπορικές στρόφημα θα παραμείνει για την αναδιοργάνωση των ένοπλων αλβανικών δυνάμεων.

Τον Ιούνιο του 1999 θα συμμετάσχει στις δυνάμεις της KFOR στο Κόσοβο. Ενώ από το 2001, μετά την 11η Σεπτέμβρη, θα ενισχύσει τους διώκτες της «τρομοκρατίας» με αποστολές στο Αφγανιστάν.

Μιλιταρισμός, το video game των από πάνω

Τον Αύγουστο του 2004 θα περιφρουρεί και θα διασφαλίσει μαζί με τους μπάτσους τα ολυμπιακά συμφέροντα της ντόπιας και διεθνούς κυριαρχίας, ενώ χιλιάδες άλλοι στρατεύσιμοι θα διαταχθούν εσθιθελικά να υπηρετήσουν τον «εθελοντισμό».

Ο Ελληνικός στρατός συνεχίζει, για δυο σχεδόν αιώνες, να αποτελεί τον ένοπλο μηχανισμό των κρατιστών και δρα σύμφωνα με τα συμφέροντά τους, αποδεικνύοντας συνέχεια την έατιωτικές βάσεις εξορμούσε ο «δυτικός» πολεμικός μηχανισμός που τρομοκρατούσε την Λιβανέζικη κοινωνία. Ενώ από τις αρχές τις δεκαετίας του 1990 θα συμμετάσχει ασταμάτητα στις επιχειρήσεις του Νάτο και των λεγόμενων «ανθρωπιστικών βοθηιών».Σ' αυτή τη δεκαετία θα αποτελέσει μέρος του δυτικού εκστρατευτικού σώματος στην Σομαλία.

Τον Απρίλιο του 1991, συμμετέχει στον πόλεμο του περσικού, τον Σεπτέμβριο του 1991 συμμετέχει στην επιχείρηση MINURSO στην Δυτική Σαχάρα προκειμένου να επιβληθούν οι εκλογές.

Τον Ιούλιο του 1994 και τα τρία όπλα στρατού θα στείλουν στρατό στην Βοσνία-Ερζεγοβίνη για την επιτήρηση της συμφωνίας «Brioni». Τον Σεπτέμβρη του ίδιου χρόνου μεταβαίνει στη Γεωργία για την επιτήρηση της εκχειρίας με την Αμπχαζία.

Τον Γενάρη του 1996 ο στρατός συμμετέχει στις δυνάμεις της IFOR (Δύναμη Εφαρμογής Ειρήνης) και της SFOR (Δύναμη Σταθεροποίησης) στην Βοσνία-Ερζεγοβίνη. Τον Απρίλιο του 1997, μετά την καταστολή της ένοπλης επανάστασης της αλβανικής κοινωνίας θα αναπτύξει ένα τάγμα πεζικού σε Τίρανα, Αυλώνα και Ελμπασαν για την ασφαλή διεξαγωγή των εκλογών και μέχρι σήμερα θα παραμείνει για την αναδιοργάνωση των ένοπλων αλβανικών δυνάμεων.

Τον Ιούνιο του 1999 θα συμμετάσχει στις δυνάμεις της KFOR στο Κόσσοβο. Ενώ από το 2001, μετά την 11η Σεπτέμβρη, θα ενισχύσει τους δώκτες της «τρομοκρατίας» με αποστολές στο Αφγανιστάν.

Τον Αύγουστο του 2004 θα περιφρουρεί και θα διασφαλίσει μαζί με τους μπάτσους τα ολυμπιακά συμφέροντα της ντόπιας και διεθνούς κυριαρχίας, ενώ χιλιάδες άλλοι στρατεύσιμοι θα διαταχθούν εθιβελικά να υπηρετήσουν τον «εθελοντισμό».

Ο Ελληνικός στρατός συνεχίζει, για δυο σχεδόν αιώνες, να αποτελεί τον ένοπλο μηχανισμό των κρατιστών και δρα σύμφωνα με τα συμφέροντά τους, αποδεικνύοντας συνέχεια την έμπρακτη κρατική βία εις βάρος των κοινωνιών και όχι μόνο.

Στο παρόν σύστημα το ότι υπάρχει Υπουργείο Εθνικής Άμυνας και Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη καταντά ένα κακόγουστο αστείο, καθώς από το δεύτερο παγκόσμιο και μετά ο εθνικός στρατός έχει χρησιμοποιηθεί σε πολλά κράτη, σε όλο τον κόσμο, κυρίως εναντίων των συμπολιτών του τους οποίους υποτίθεται ότι προστατεύει (π.χ. η αιματηρή επέμβαση του στρατού στις απεργίες των καπνεργατών στη Θεσσαλονίκη το Μάη του 1936). Με άλλα λόγια ο στρατός χρησιμοποιείται ως κοινωνικός εκφοβισμός σε καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης, δηλαδή ανεξέλεγκτες «κοινωνικές εξεγέρσεις». Γι' αυτό και στην εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, μέρος των δυνάμεων του ελληνικού στρατού βρισκόταν σε ετοιμότητα για πιθανή συνδρομή στη καταστολή των γεγονότων. Και από τότε ειδικές στρατιωτικές δυνάμεις της Ελλάδας αλλά και της Ε.Ε εκπαιδεύονται έτσι ώστε να χρησιμοποιηθούν σε ενδεχόμενες κοινωνικές εκρήξεις. Πρόσφατο παράδειγμα στα ευρωπαϊκά Βέλγιο και Γαλλία με το πρόσχημα της αντιτρομοκρατίας επιβάλλουν το καθεστώς έκτακτης ανάγκης, όπου σε στιγμές φόβου και τρομοκρατίας υπάρχει ένοπλη καταστολή με το στρατό στο δρόμο. Επίσης υπάρχει μια διαχρονική επέμβαση του στρατού στο μεταναστευτικό-προσφυγικό ζήτημα όπου βλέπουμε το στρατό να κυνηγάει μετανάστες μέσω πογκρόμ, να κλείνει τα σύνορα και να μετατρέπει τους φαντάρους σε ανθρωποφύλακες με ναζιστικά πρότυπα, δημιουργώντας στρατόπεδα συγκέντρωσης. Σχη-

ματίζοντας τον ως το πιο αιματοβαμμένο μηχανισμό του κράτους.

Παρί όλα αυτά ενώ οι Αφγανοί αποτελούν τη δεύτερη μεγαλύτερη εθνότητα προσφύγων και μεταναστών που καταφθάνουν στην Ευρώπη, το NATO και η Αμερική εξετάζουν πιθανή επέμβαση στη Λιβύη με πρόσχημα την αντιμετώπιση της ισλαμικής τρομοκρατίας (ISIS), στην οποία επέμβαση θα παίξει καταλυτικό ρόλο η Ελλάδα. Έτσι οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ετοιμάζονται να μετατρέψουν μια ακόμη χώρα σε Αφγανιστάν (όπου το 2015 κατέγραψε αριθμό απωλειών αμάχων πάνω από 11.000 σκοτωμένων ή τραυματισμένων).

Εμείς από τη πλευρά μας αρνούμαστε να γίνουμε το κρέας για τις οβίδες των αφεντικών, δεν πολεμάμε για τα συμφέροντα κανενός κράτους και κεφαλαίου και δεν αναγνωρίζουμε καμία πατρίδα και καμία σημαία. Αρνούμαστε να γίνουμε «άνδρες» και «έλληνες» και να συμβάλλουμε στην καταπίεση άλλων ανθρώπων με την συμμετοχή μας στο στρατό. Εναντιωνόμαστε σε κάθε ιεραρχική δομή και δεν διεκπεριώνουμε καμιά διαταγή. Το πρόταγμα του αντιμιλιταρισμού δεν τίθεται λόγω πασιφιστικών πεποιθήσεων, ίσα ίσα από την μεριά μας διεξάγουμε τη σύγκρουση με το κατεστημένο και κηρύσσουμε πόλεμο με κάθε εξουσιαστή και κάθε αφεντικό μέχρι την ολική ρήξη με το υπάρχον και την ολική χειραφέτηση των ζώων μας. Από την άλλη το πρόταγμα της ολικής άρνησης στράτευσης έχει άμεση σύνδεση με καθημερινές αρνήσεις αγωνιζόμενων και συμβάλλει στην δημιουργία ρωγμών στο υπάρχον σύστημα. Συμπληρωματικά η ολική άρνηση στράτευσης εμφανίστηκε στον ελλαδικό χώρο στα μέσα της δεκαετίας του 80' και ως πρόταγμα η ολική άρνηση στράτευσης επιδίωκε και επιδιώκει να εναντιωθεί στο στρατό, το μιλιταρισμό, τα σώματα ασφαλείας, τις κρατικές και νομοθετικές εξουσίες, σε ιεραρχικές δομές και εθνικές αυταπάτες και όχι να αποφύγει απλά και μόνο την υποχρεωτική στράτευση. Το κράτος από τη μεριά του επιβάλλει αλληπάλληλα πρόστιμα των 6.000€ αλλά και τη ταυτόχρονη ποινική δίωξη προς τους ανυπότακτους και λιποτάκτες. Γι' αυτό, εμείς προτάσσουμε τις συλλογικές δηλώσεις ολικής

άρνησης στράτευσης, για να συλλογικοποιηθούν οι αντιστάσεις στο στρατό και το μιλιταρισμό, και να μπλοκαριστούν οι εξατομικευμένες ποινικές διώξεις μέσα από ένα κίνημα αλληλεγγύης.

Εναντιωνόμαστε στους εθνικούς πολέμους, ο διαχωρισμός μας δεν βρίσκεται μεταξύ ατόμων διαφορετικής χώρας, ανθρώπους γεννημένους τυχαία σε διαφορετικά σημεία του πλανήτη, αλλά είναι κοινωνικός και ταξικός μεταξύ εκμεταλλευτών και εκμεταλλευόμενων.

**ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΛΙΚΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΚΑΙ
ΜΠΛΟΚΑΡΙΣΜΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΟΥΣ ΔΙΩΞΗ**

Αυτοδιαχειριζόμενο
Στέκι Τ.Ε.Ι.
Αθήνας

<https://asta.squat.gr/>

Zapatista army of national liberation

Από το 1994 μέχρι σήμερα οι Zapatistas με το ένοπλο κομμάτι του EZLN (Ejército Zapatista de Liberación Nacional) έχουν κηρύξει ανοιχτό πόλεμο ενάντια στο Μεξικανικό κράτος (αμερικανο-υποκινούμενο δικτατορικό καθεστώς του τότε κυβερνώντος κόμματος PRI), στο στρατό, σε παραστρατιωτικές – παρακρατικές ομάδες αλλά και σαν σύνολο ενάντια σε μεγαλοεπιχειρήσεις και πολυεθνικά συμφέροντα. Ξεκίνησε τη δράση του με την κατάληψη της πρωτεύουσας της πολιτείας Chiapas του Μεξικό, δημιουργώντας αυτοοργανωμένες κοινότητες. Η εξέγερση επεκτάθηκε στη συνέχεια και σε άλλες πολιτείες του νότιου Μεξικό με τα βασικότερα αιτήματά τους, την αναδιανομή πλούτου και γης, διατροφή για τους ιθαγενείς Μεξικανούς αλλά και για καλύτερες συνθήκες διαβίωσής τους. Παρόλο που κρατούν αμυντική στάση σε αυτόν τον πόλεμο, τον τελευταίο καιρό επικεντρώνονται και σχεδιάζουν συνθήκες για την αντίσταση του λαού στη σύγχρονη βαρβαρότητα. Οι ομάδες αυτές απαρτίζονται κυρίως από ιθαγενείς, αλλά σε πολλές περιπτώσεις μπορούμε να βρούμε υποστηρικτές από τις γύρω χώρες, αλλά και παγκοσμίως, που έχουν συνταχθεί με τους Zapatistas. Ένας από τους ανθρώπους που παίρνει το βήμα και προβάλλει τις ιδέες του EZLN είναι ο εξεγερμένος υποδιοικητής Galeano ή υποδιοικητής Marcos ο οποίος δεν ανήκει στους ιθαγενείς Μάγιας. Πήραν το όνομα τους από τον Emiliano Zapata, ιδρυτή του Νότιου Απελευθερωτικού Στρατού στη διάρκεια της Μεξικανικής Επανάστασης που ξεκίνησε το 1910 και οδήγησε στην ανατροπή του τότε μονάρχη Porfirio Diaz. Ο Emiliano Zapata είναι συνυφασμένος με την ιδεολογία των Zapatistas. Μια βόλτα στην Chiapas και θα δούμε πολλές ζωγραφιές σε τοίχους και αφίσες του Zapata, καθώς και του Ernesto “Che” Guevara ακόμα και του υποδιοικητή Marcos. Οι Zapatistas όπως αναφέρουν, συνδυάζουν τον ελευθεριακό σοσιαλισμό, τον αναρχισμό με τον ελευθεριακό Μαρξισμό καθώς έχουν απορρίψει και απηφήσει τις κοινωνικές τάξεις στην κοινωνία τους, κρατώντας παράλληλα πολλά κοινωνικά και πολιτιστικά στοιχεία από τους προγόνους τους, Μάγιας. Οι Zapatistas συμπράττουν με αντι – νεοφιλελεύθερα κινήματα και με κινήματα τα οποία στηρίζουν

μια εναλλακτική παγκοσμιοποίηση η οποία δεν θα ελέγχεται από τις πολυεθνικές και από την άρχουσα τάξη. Μετά την εξέγερση τους το 1994, ανέπτυξαν ένα ευρύ πλαίσιο αμυντικών στρατηγικών ενάντια σε κράτος και στρατό. Πλέον μέσω του internet έχουν καταφέρει να προβάλλουν την ιδεολογία τους, τις πρακτικές τους και την κατάσταση τους καταφέροντας να κερδίσουν μεγάλο αριθμό υποστηρικτών σ' όλο τον κόσμο.

Μια ιστορική αναδρομή...

Την περίοδο του 1970 μέχρι το 1990 οι άνθρωποι στην πολιτεία της Chiapas είχαν αρχίσει να έχουν το όραμα μιας διαφορετικής δομής της κοινωνίας, με άμβλυνση των κοινωνικών ανισοτήτων σε συνδυασμό με την παράδοση τους και την πολιτιστική τους κληρονομιά, πράγμα που ήθελαν να διαδοθεί σ' όλο το Μεξικό. Ξεκίνησαν την ένοπλη εξέγερσή τους, εφόσον είδαν ότι οι ειρηνικές πορείες και διαμαρτυρίες δεν οδήγησαν πουθενά, την ημέρα όπου τέθηκε σε ισχύ η συμφωνία NAFTA (βορειοαμερικανική συμφωνία ελεύθερης αγοράς), συμφωνία η οποία τα επόμενα χρόνια πρόκειται να φέρει το 65% έως 75% του πληθυσμού της χώρας κάτω από το όριο της φτώχειας και να διευρύνει το χάσμα φτωχών-πλουσίων. Στην αρχή ήθελαν να δημιουργήσουν μια γενικευμένη επανάσταση σ' όλο το Μεξικό, το οποίο δεν συνέβη, όμως, ήθελαν να τραβήξουν και το παγκόσμιο ενδιαφέρον στην επερχόμενη συμφωνία. Το EZLN αγωνιζόταν για την αυτονομία του ώστε ό,τι παράγουν οι άνθρωποι στη Chiapas να το διαχειρίζονται οι ίδιοι κι όχι το κράτος ή πολυεθνικοί κολοσσοί. Την πρωτοχρονιά του 1994 λοιπόν, περίπου 3000 ένοπλοι Zapatistas καταλαμβάνουν τις πόλεις και τις κωμοπόλεις της Chiapas και εκδίδουν την «1η Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόνα» και τους επαναστατικούς νόμους τους. Η διακήρυξη αναφέρεται σε κήρυξη πολέμου ενάντια στο Μεξικανικό κράτος, το οποίο θεωρείται αντίθετο με τη θέληση του λαού και ανακηρύσσεται παράνομο. Οι αντάρτες Zapatistas απελευθέρωσαν φυλακισμένους, έκαψαν αστυνομικά τμήματα και κατέστρεψαν στρατιωτικές εγκαταστάσεις το οποίο τους έκανε αμέσως αποδεκτούς από την πλειοψηφία

του κόσμου. Η επιτυχία τους όμως, δεν διήρκησε πολύ αφού την επόμενη μέρα δέχθηκαν επίθεση από το Μεξικάνικο στρατό με συνέπεια να υπάρξουν μεγάλες απώλειες και να υποχωρήσουν μέσα στη παρακείμενη ζούγκλα. Οι ένοπλες συγκρούσεις στην Chiapas σταμάτησαν την 12η Ιανουαρίου 1994 με την παύση πυρός για την οποία μεσολάβησε η καθολική επισκοπή. Οι αντάρτες διατήρησαν την κατειλημμένη γη τους για τον επόμενο χρόνο αλλά το Φεβρουάριο του 1995 σε αιφνίδια επίθεση από τον τακτικό στρατό αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν από πολλές περιοχές τους και να καταφύγουν στα βουνά. Ο στρατός παρόλη την προσπάθεια που κατέβαλε, απέτυχε να πιάσει τους επικεφαλής των ανταρτών. Έτσι η κυβέρνηση του Μεξικό άρχισε τις διαπραγματεύσεις με το EZLN, εφόσον οι αντάρτες είχαν ξεκινήσει την προβολή τους μέσω των ΜΜΕ εκείνης της εποχής, το οποίο ενίσχυσε κατά πολύ τη θέση και την εικόνα τους. Οι Zapatistas μετά τον έκτο χρόνο της ανεξαρτησίας τους δεν έχουν προχωρήσει σε καμία στρατιωτική κίνηση ή βίαιη πράξη για την διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους, αλλά χρησιμοποιούν το internet, όπως και άλλα μέσα, για να προβάλλουν τον τρόπο ζωής τους, τις αξίες και τα ιδανικά τους. Έτσι κατάφεραν να δημιουργήσουν ένα παγκόσμιας εμβέλειας δίκτυο υποστηρικτών. Με τη βοήθεια αυτού, αλλά και με ένα μεγάλο μέρος της Chiapas υπό τον έλεγχό τους, κατάφεραν να δημιουργήσουν ρήγματα στην κυβέρνηση και τελικά να την ανατρέψουν. Έτσι, το χειμώνα του 2000 ανέβηκε στην εξουσία ο Vicente Fox, ο πρώτος μη PRI πρόεδρος μετά από σχεδόν 80 χρόνια. Οι Zapatistas πορεύτηκαν ως την πρωτεύουσα, την πόλη του Μεξικού, για να παρουσιάσουν το θέμα τους ενώπιον του Μεξικάνικου κοινοβουλίου. Ενώ μέχρι πρότινος ο Fox δήλωνε πως θα δώσει τέλος στη σύγκρουση σε «15 λεπτά», οι EZLN απέρριψαν την νερωμένη συμφωνία, προχώρησαν στη δημιουργία 32 «αυτόνομων δήμων-κοινοτήτων» στη Chiapas και εφάρμοσαν μερικώς τα αιτήματα τους χωρίς υποστήριξη από την κυβέρνηση.

*Αξιοσημείωτος είναι ο χαιρετισμός που απεύθυνε ο Υποδιοικητής Μάρκος των Zapatistas, στα ελληνικά, στους εξεγερμένους της Ελλάδας τον Δεκέμβρη του 2008.

«Συντρόφισσα, σύντροφε. Εξεγερμένη Ελλάδα. Εμείς, οι πιο μικροί, από αυτή την γωνιά του κόσμου σε χαιρετάμε. Δέξου τον σεβασμό μας και τον θαυμασμό μας γι' αυτό που κάνεις και σκέφτεσαι. Από μακριά μαθαίνουμε από σένα. Σε ευχαριστούμε».

Δομές των αυτοοργανωμένων κοινοτήτων των Zapatistas. ..

Οι κοινότητες των Zapatistas, σε αντίθεση με τον στρατό, τον EZLN, έχουν μια οριζόντια δομή. Ένας δεδομένος αριθμός κοινοτήτων αποτελεί αυτόνομο δήμο (Municipio autonomo), και ένας ορισμένος αριθμός αυτόνομων δήμων σχηματίζουν μια ζώνη (zona). Το «διοικητικό κέντρο», που είναι και η έδρα του διοικητικού συμβουλίου της κάθε ζώνης είναι η Caracol, που σημαίνει σαλιγκάρι. Οι αποφάσεις λαμβάνονται στο επίπεδο της κοινότητας, σε συνελεύσεις που πραγματοποιούνται είτε στο σχολείο, στο γήπεδο μπάσκετ, είτε στην εκκλησία της κοινότητας, με τη συμμετοχή του καθενός, που έχει συμπληρώσει το δωδέκατο έτος της ηλικίας του. Κάθε μέλος της κοινότητας έχει το δικαίωμα να εκφράζει τη γνώμη του και να ψηφίζει για κάθε θέμα που συζητήθηκε. Κάθε κοινότητα επιλέγει τους εκπροσώπους της στο δήμο, και κάθε δήμος επιλέγει τους δικούς του εκπροσώπους στη Ζώνη, οι οποίοι θα εναλλάσσονται τελικά στο Συμβούλιο της Καλής Κυβέρνησης. Το Συμβούλιο της Καλής Κυβέρνησης, είναι υπεύθυνο για όλα τα ζητήματα που έχουν να κάνουν με την αυτοδιοίκηση των περιοχών και των κοινοτήτων που ανήκουν σε αυτήν: την δικαιοσύνη, την πολιτική, τη διοίκηση των φυσικών πόρων, την εκπαίδευση, την υγεία και ούτω καθεξής. Η Caracol είναι επίσης ο τόπος, όπου διοργανώνονται τα σεμινάρια και οι συναντήσεις με την εθνική και διεθνή κοινωνία των πολιτών. Είναι, με άλλα λόγια, το «σημείο εισόδου», μέσω

του οποίου οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να εισέλθουν στον ζαπατισμό, καθώς και η φωνή του προς τον έξω κόσμο. Για να αποφευχθεί ο επαγγελματισμός της πολιτικής και ο σχηματισμός κορυφαίων ολιγαρχιών, κάθε ένα μέλος της κάθε μιας κοινότητας των Zapatistas έχει το δικαίωμα και την υποχρέωση να εκπροσωπεί την κοινότητα του/της στην περιοχή και τη ζώνη μία φορά, για μια πολύ συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Μόλις τελειώσει η περίοδος της ανάθεσής του, αυτός ή αυτή δεν μπορεί να αναλάβει το ίδιο δικαίωμα και την ίδια ευθύνη πάλι, παρά μόνο όταν όλα τα «turnos» έχουν ολοκληρωθεί: έως ότου όλα τα μέλη της κοινότητας έχουν δηλαδή αναλάβει αυτόν τον ρόλο. Η θητεία του κάθε συμβουλίου της Καλής Κυβέρνησης από ζώνη σε ζώνη καθορίζεται από τις ίδιες τις κοινότητες.

Οι επτά αρχές που καθορίζουν την αυτοδιοίκηση των Zapatistas είναι οι ακόλουθες:

- **Να υπακούς και όχι να διατάξεις.**
- **Να εκπροσωπείς και όχι να αντικαθιστάς.**
- **Να μετακινείσαι προς τα κάτω και όχι προς τα πάνω (με την έννοια της άρνησης της εξουσίας).**
- **Να υπηρετείς και να μην υπηρετείσαι.**
- **Να κατασκευάζεις και όχι να καταστρέφεις.**
- **Να προτείνεις και να μην επιβάλλεις.**
- **Να πείθεις και όχι να κατακτάς.**

Επίσης οι Zapatistas έχουν αναπτύξει διάφορες δομές εντός των αυτοοργανωμένων κοινοτήτων τους που αφορούν την υγεία, την εκπαίδευση, τη γεωργία, το εμπόριο κλπ. Φαίνεται ότι οι αυτόνομες κλινικές πλέον λειτουργούν πιο αποτελεσματικά, δέχονται πολύ λιγότερους ασθενείς καθημερινά γιατί έχει αναπτυχθεί η πρόληψη των ασθενειών λόγω της αλληλεγγύης των υποστηρικτών της αυτόνομης υγείας. Σε κάποιες περιοχές οι υποστηρικτές της αυτόνομης υγείας

ήδη εκπαιδεύονται στους υπέρηχους, στα εργαστήρια, σε γενική εξέταση, στη οδοντιατρική και γυναικολογία. Επιπλέον γίνονται στις ζώνες εκστρατείες πρόληψης. Σε κάποια ζώνη, με τα κέρδη από τη συλλογική εργασία κτηνοτροφίας ήδη αποκτήθηκε εξοπλισμός εργαστηρίου και μηχανήμα για υπέρηχο. Ήδη υπάρχει έτοιμο δυναμικό για τον χειρισμό αυτών των μηχανημάτων καθώς και γνώση, προϊόν της αυτομόρφωσης τους ως υποστηρικτές εκπαίδευσης σε κάποιο Caracol. Δηλαδή αλληλοδιδάχτηκαν και ήδη βρίσκεται στα σκαριά άλλη κλινική που στο μέλλον θα πραγματοποιεί μικρές χειρουργικές επεμβάσεις, όπως ήδη γίνονται στις αυτόνομες κοινότητες Ρεαλιδάδ και Οβεντίκ.

Σε μια περιοχή όπου τα σχολεία ήταν μια άγνωστη λέξη και η ύπαρξη δασκάλων ένα πολύ σπάνιο φαινόμενο, σήμερα δεν υπάρχει ούτε μία κοινότητα των Zapatistas, χωρίς ένα δημοτικό σχολείο, ενώ δευτεροβάθμια σχολεία υπάρχουν τώρα στα Caracoles. Αυτό είναι ένα επίτευγμα των Zapatistas. Τα σχολεία αυτά δεν θα υπήρχαν χωρίς αυτούς. Φυσικά, τα αυτόνομα επαναστατικά σχολεία των Zapatistas, δεν έχουν καμία σχέση με τα δημόσια σχολεία: είναι δίγλωσσα (ισπανικά και διάλεκτοι tsotsil, Tojolabal, Tseltal, Chol, Mame ή Zoque, ανάλογα με την περιοχή), διδάσκουν την τοπική ιστορία των αυτόχθονων και τα προγράμματα σπουδών τους έχουν σχεδιαστεί από κάτω προς τα πάνω, με την ενεργό συμμετοχή των μαθητών και των κοινοτήτων και είναι πλήρως προσαρμοσμένα στις ιδιαίτερες ανάγκες τους. Στην εκπαίδευση περιλαμβάνεται πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Αλλά πλέον υπάρχει νέα ανάγκη στις κοινότητες: γυμνάσια και λύκεια. Σε κάποιες ζώνες υπάρχει πλέον γυμνάσιο αλλά όχι σε όλες. Πλέον υπάρχουν νέοι και νέες που ζητούν ανώτατη εκπαίδευση. Δεν θέλουν σεμινάρια, αλλά ανώτατη εκπαίδευση στις θετικές και ανθρωπιστικές επιστήμες. Παράλληλα, δεν θέλουν σπουδές με τον καπιταλιστικό τρόπο των θεσμικών πανεπιστημίων.

Στις γεωργικές εργασίες, έχουν αναπτυχθεί πολύ οι συλλογικές εργασίες καλλιέργειας καλαμποκιού και κτηνοτροφίας. Επίσης, μετά την αύξηση της παραγωγής (σε καλαμπόκι, φασόλια, καφέ, κοτόπουλα, μπανάνες, κατσίκια, αγελάδες, μέλι, λαχανικά, βοοειδή και άλλα προϊόντα), αυτό που παρατηρήθηκε είναι ότι έχει βελτιωθεί η διατροφή και η υγεία, κυρίως στους νέους/ες και στα παιδιά.. Με τα κέρδη από την παραγωγή, εκτός της απόκτησης μηχανημάτων και φαρμάκων για τις κλινικές, αγόρασαν και μηχανήματα αγροτικής παραγωγής. Στο εμπόριο, τα συνεταιριστικά μπακάλικα έχουν κατακτήσει την οικονομική τους ανεξαρτησία και διατηρούν χαμηλές τιμές για τις ζαπατίστικες οικογένειες. Αυτό είναι δυνατό γιατί δεν υπάρχει κόσμος να πλουτίσει από την αύξηση τιμών των προϊόντων βασικής κατανάλωσης. Στα αυτόνομα μαγαζιά δεν υπάρχουν γνωστές μάρκες ούτε ρούχα τελευταίας μόδας, αλλά δεν λείπουν τα χειροποίητα ρούχα, σακάκια, μπλούζες, παντελόνια, πουκάμισα, παπούτσια (τα περισσότερα κατασκευασμένα σε αυτόνομα τσαγκαράδικα). Αυτοί που έχουν προχωρήσει περισσότερο στους συνεταιρισμούς παραγωγής και εμπορίας είναι οι γυναίκες στις αυτοοργανωμένες κοινότητες. Πριν μερικά χρόνια, προϊόν της συλλογικής εργασίας της γενικής διοίκησης του EZLN, στάλθηκε ένα ποσό σε κάθε αυτόνομο δήμο για να το αξιοποιήσουν οι αντάρτισσες σε συνεταιρισμούς με τον τρόπο που θα αποφάσιζαν. Φαίνεται ότι βγήκαν καλύτερες διαχειρίστριες από τους άντρες, γιατί σε έναν δήμο οι γυναίκες όχι μόνο έστησαν με επιτυχία έναν κτηνοτροφικό συνεταιρισμό, αλλά πλέον έχει αναπτυχθεί τόσο πολύ που μοιράζουν τις αγελάδες τους σε άλλες κοινότητες. Το ίδιο έχει συμβεί με τα συνεταιριστικά μπακάλικα: ήδη δανείζουν σε άλλους συνεταιρισμούς της περιοχής ή κοινότητες, μέχρι και σε μεμονωμένες συντρόφισσες. Όλοι οι αυτόνομοι δήμοι έχουν συλλογική εργασία καλλιέργειας καλαμποκιού και κάποιοι έχουν και κτηνοτροφίας. Όλες οι περιφέρειες έχουν συλλογική εργασία που δίνει κέρδος. Τόσο τα μέλη όσο και οι αντάρτες/ισσες δουλεύουν σε συνεταιρισμούς παραγωγής για να στηρίζουν τους εαυτούς τους και τις κοινότητες. Στο Caracol

του Οβεντίκ ήδη υπάρχει ένας αυτόνομος φούρνος για τορτίγιες. Το καλαμπόκι παράγεται στις περιοχές της Ζούγκλας και γίνεται προϊόν εμπορίας ανάμεσα σε συνεταιρισμούς της ζώνης ώστε οι ζαπατίστικες κοινότητες να έχουν καλαμπόκι σε καλή τιμή και χωρίς μεσάζοντες.

Σε πολλές ζαπατίστικες κοινότητες το 50% εργάζεται σε συνεταιρισμούς και το υπόλοιπο ατομικά. Σε άλλες, η πλειονότητα δουλεύει ατομικά. Αν και προωθείται η συνεταιριστική εργασία, είναι σεβαστή η ατομική εργασία που δεν εκμεταλλεύεται άλλα άτομα. Τόσο οι συνεταιριστικές εργασίες όσο και οι ατομικές όχι μόνο συνεχίζονται αλλά και προχωράνε. Σε κάθε μέρος οργανώνονται διαφορετικά οι συνεταιριστικές δουλειές. Όταν ένας συνεταιρισμός προχωρήσει πολύ, στηρίζει τους άλλους συνεταιρισμούς που βρίσκονται πιο πίσω.

Η πρόοδος αυτή δεν βγαίνει από τη γενική διοίκηση του EZLN, δηλαδή δεν βγαίνει από τα μυαλά κάποιων λίγων, αλλά από τις συζητήσεις των ίδιων των κοινοτήτων. Σ' αυτές τις συζητήσεις μιλάνε για τις δουλειές τους, την πρόοδο, τα προβλήματα και τα λάθη τους. Εκεί γεννιούνται πολλές και νέες ιδέες που ανταλλάσσονται, δηλαδή οι αντάρτες και οι αντάρτισσες μαθαίνουν μεταξύ τους.

Διανομή καφέ και σχέση με το Πειρατικό Καφενείο...

Εκτός αυτών, οι Zapatistas βρίσκονται στο Μεξικό σε μια χώρα η οποία παράγει τεράστιες ποσότητες καφέ. Αυτές τις ποσότητες καφέ τις εκμεταλλεύονται μεσάζοντες και πολυεθνικές οι οποίες θησαυρίζουν εις βάρος του Μεξικανικού λαού. Στην περιοχή της Chiapas, η παραγωγή καφέ είναι πολύ ευνοϊκή λόγω εδάφους. Έτσι οι Zapatistas έχουν αρχίσει ένα εναλλακτικό δίκτυο παραγωγής και διανομής καφέ χωρίς εκμετάλλευση, όσο είναι δυνατόν, από τρίτους, στην οποία διαδικασία συμμετέχουν αλληλέγγυοι-ες και υποστηρικτές των Zapatistas. Οι πρώτες επαφές έγιναν με συνεργατικές επιχειρήσεις στις Ηνωμένες

Πολιτείες και στην συνέχεια επεκτάθηκε σε πολλές χώρες παγκόσμια. Πλέον κι εντός του Ελλαδικού χώρου μπορούν να βρεθούν αρκετά σημεία διανομής του καφέ των Zapatistas. Συνήθως σε συνεργατικά παντοπωλεία, συνεργατικά καφενεία και σε καταλήψεις. Το Πειρατικό Καφενείο προμηθεύεται τους καφέδες Zapatistas από ένα συνεργατικό παντοπωλείο στο κέντρο της Αθήνας και αυτοί προσφέρονται με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά εντός του χώρου. Έτσι θεωρούμε ότι κι εμείς με τον τρόπο μας, συμβάλλουμε στην ενίσχυση του αγώνα των Zapatistas χρησιμοποιώντας και προωθώντας τον καφέ τους, απορρίπτοντας παράλληλα και τις μεγάλες βιομηχανίες καφέ.

peiratikokafeneio@espiv.net

Η μαύρη τρύπα που λέγεται κέντρο κράτησης ελληνικού

Γυναίκες κρατούμενες σε συνθήκες χειρότερες από φυλακή γιατί δεν έχουν ένα χαρτί που να πιστοποιεί... ότι υπάρχουν! Παγωμένο νερό, με αποτέλεσμα οι κρατούμενες είτε να αρρωσταίνουν στην προσπάθειά τους να κάνουν ένα μπάνιο, είτε να μη μπορούν να κάνουν μπάνιο για μέρες! Άρνηση ή πολυήμερη καθυστέρηση μεταγωγής των αρρώστων σε νοσοκομείο και εγκληματική αδιαφορία απέναντι στις κρατούμενες με χρόνιες ασθένειες. Χαρακτηριστικές περιπτώσεις 2 γυναικών που ενώ παρακαλούσαν 4 μέρες ώστε να τις δει ένας γιατρός, έφτασαν την 5η μέρα στη λιποθυμία κι έτσι πήγαν σε νοσοκομείο, όπως και η έγκυος κρατούμενη που δεν μεταφέρθηκε εγκαίρως στο νοσοκομείο και απέβαλε την Τρίτη 15 Μάρτη. Και όλα αυτά ενώ έχουν φροντίσει να μην υπάρχει γιατρός στο κέντρο, αφού μετά τη λήξη της σύμβασης του προηγούμενου, δεν προσέλαβαν κανέναν. Το ίδιο ακριβώς και με την ψυχολόγο, που αν μη τι άλλο θα μπορούσε να βοηθήσει σε περίπτωση ψυχολογικών προβλημάτων, αυτοτραυματισμών ή και χειρότερων περιστατικών. Παντελής έλλειψη φαρμάκων, ακόμη και ντεπόν. Πόσο μάλλον για περίπτωση κρατούμενης με χρόνια άσθμα. Και φυσικά για να κολλήσει το παζλ των συνθηκών, μόνιμα χαλασμένα τηλέφωνα στο επισκεπτήριο. Ακόμα και στις επισκέψεις των δικηγόρων, τόσο ο κρατούμενος όσο και ο δικηγόρος πρέπει στην κυριολεξία να γκαρίζουν προσωπικά δεδομένα μέσα από το τζάμι με αποτέλεσμα να ακούει τα πάντα όποιος τυγχάνει να βρίσκεται εκεί, είτε επισκέπτης, είτε αστυνομικός. Παρά τις συνεχείς διαμαρτυρίες μας στο διοικητή, δεν έχει διορθωθεί ΤΙΠΟΤΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ. Σαν να μην είναι αρκετός ο εγκλεισμός, το κράτος και οι μηχανισμοί του προσπαθούν να κάνουν μαρτύριο κάθε δευτερόλεπτο του κρατούμενου. Ακόμη και το μπάνιο. Ακόμη και την επίσκεψη από οποιονδήποτε. Ως πότε;

Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι μετά από πολύμηνους αγώνες επί-τέλους η Sanaa Taleb, κρατούμενη στο κέντρο κράτησης Ελληνικού, απελευθερώνεται στις 27/04 μετά από δεκατρείς μήνες εγκλεισμού. Της έχει δωθεί έγγραφο που αναστέλλει την απέλασή της μέχρι

Η μαύρη τρύπα που λέγεται κέντρο κράτησης ελληνικού

την εκδίκαση του ασύλου. Εκκρεμεί και το δικαστήριο της Sanaa Taleb στις 31 Μαΐου 2016.

Ο αγώνας όμως συνεχίζεται μέχρι την απελευθέρωση όλων των έγκλειστων μεταναστών.

Αλληλέγγυες/Αλληλέγγυοι κρατουμένων στα νότια

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΒΙΑΙΕΣ ΑΠΕΛΑΣΕΙΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ-ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
ΧΑΡΤΙΑ ΣΕ ΟΛΕΣ/ΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΕΣ/ΕΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΣΑΝΑΑ ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΕΣ/ΟΥΣ ΤΙΣ/ΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΕΣ/ΕΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22/1

19.00

ΜΙΚΡΟΦΩΝΙΚΗ
ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ

ΣΑΒΒΑΤΟ 23/1

12.00

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ/ΠΟΡΕΙΑ
ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

ΤΡΙΤΗ 26/1

9.00

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΣΑΝΑΑ ΤΑΛΕΜΠ
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ, ΚΤΗΡΙΟ 2

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΕΣ/ΟΙ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ ΣΑΝΑΑ ΤΑΛΕΜΠ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΓΚΛΕΙΣΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ